

**Predica Înaltpreasfințitului Serafim al Pireului la Vecernia de sâmbătă seara,
6 septembrie 2014, în Mangalia cu tema:
„*«Noua Eră» cea veșnic tânără a lui Hristos și vechea «Nouă Eră» a antihristului»*”**

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Excelența Voastră, domnule primar,
Iubiți frați în Hristos,

**Noua Eră a lui Hristos, noua creație și oamenii cei noi. Lucrarea înnoitoare a
Bisericii**

Cu câteva zile în urmă, pe 1 septembrie, a început noul an bisericesc. În pericopa evanghelică a acestei sărbători este cuprinsă și profeția mesianică a proorocului Isaia, supranumit și „*al cincilea evanghelist*.”¹ La sfârșitul profeției este înfățișat Mesia Iisus Hristos, care spune că printre multele aspecte ale lucrării Lui mântuitoare a fost și aceea de „*a binevesti anul bineprimit al Domnului*”, de a predica începutul noului an al Domnului, care este bineplăcut lui Dumnezeu și oamenilor.

Această referire la noul an, la „*anul bineprimit al Domnului*” este motivul pentru care Sfinții Părinți ai Bisericii au stabilit să se citească această pericopă evanghelică pe 1 septembrie, când începe noul an bisericesc. Însă, în afară de acest sens restrâns, care limitează temporal expresia „*anul bineprimit al Domnului*” la un an, majoritatea exegeților biblici, vechi și noi, dau un sens mai larg acestei expresii, un sens cu caracter hristologic: „*anul bineprimit al Domnului*”, pe care l-a predicat Hristos, înseamnă era sau perioada cea nouă pe care o inaugurează Hristos, adică epoca mântuirii, ce durează de la Întruparea Lui și până la cea de-a doua Sa Venire.

Așadar, având ca bază această interpretare mai bună și mai potrivită, învățându-i Hristos pe oamenii din Nazaret că această profeție a lui Isaia se referă la El Însuși („*Astăzi s-a împlinit această scriptură în urechile voastre*”), a predicat începutul noii ere, al noii perioade din istoria umanității, al epocii mântuirii și a izbăvirii oamenilor de păcat și din moarte. Această nouă eră, care a început prin învățătura și prin lucrarea mântuitoare a lui Hristos, este continuată de-a lungul secolelor de către Biserica Ortodoxă, care, conform unei formulări foarte frumoase, este „*Hristos extins peste veacuri*.”

Biserica Ortodoxă este însuflețită, ținută unită, luminată și sfințită de Sfântul Duh, Care e prezent permanent în ea și Care transmite credincioșilor harul Lui cel necreat și de viață făcător. Acest har al lui Dumnezeu, care se transmite prin lucrarea și prin învățătura lui Hristos și prin acțiunea și lucrarea Sfântului Duh, nu este creat, ci necreat, e energie dumnezeiască, așa cum au învățat toți Sfinții Părinți ai Bisericii, în special Sfântul Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului. Harul nu se învechește, nici nu îmbătrânește, așa cum se uzează învățăturile și lucrările oamenilor creați.

Câte teorii și învățături au fost dezvoltate de filosofii antichității, de sociologi, moraliști, juriști, politicieni reformatori și care, ca lucrări și produse ale oamenilor, au fost apoi depășite și s-au stins? Toate cele create se distrug și se descompun. Însă harul, energia necreată a lui Dumnezeu, care lucrează în Biserică, e nestrucăcios și veșnic tânăr, nu are nevoie de reînnoire, cu atât mai puțin de înlocuire de invenții omenești, care se învechesc și îmbătrânesc repede, fiind înlocuite cu altele.

Iar această veșnicie și permanență a lui dumnezeiască, caracterul lui mereu nou și înnoitor îl face să răspundă la nevoile oamenilor tuturor epocilor, care au nevoie mereu de energia și ajutorul dumnezeiesc, ca să se izbăvească de rău și de moarte, care sunt legate de firea căzută a omului. Hristos Însuși a declarat că cerul și pământul vor avea un sfârșit, însă cuvintele Lui vor avea valoare

¹ Luca 4, 7-22.

veșnic². Nici o literă, nici o virgulă, adică nici cel mai mic element din învățătura Lui nu urmează să se schimbe³.

Și Sfântul Apostol Pavel – cel numit și *gura lui Hristos, vasul cel ales* – atrăgând atenția asupra pericolele datorate posibilei încercări umane de schimbare sau de falsificare a Evangheliei lui Hristos, spune în Epistola către Galateni că chiar și dacă un înger însuși din cer vă va învăța ceva diferit de cele pe care eu v-am învățat, să fie anatematizat: „*dar chiar dacă noi sau înger din cer v-ar propovădui altceva decât ce v-am binevestit noi, să fie anatema!*”⁴

Hristos anunță și faptul că le va reînnoi pe toate. „*Iată, Eu le fac pe toate noi.*” Face să dispară toate cele vechi, lacrimile, durerea, moartea, stăpânirea răului, „*căci cele dintâi lucruri au trecut.*”⁵ Prin Hristos, potrivit învățaturii Sfântului Apostol Pavel, „*dacă este cineva întru Hristos, el este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată că toate au devenit noi.*”⁶ Oamenii trebuie să se lepede de omul cel vechi, care este distrus de patimile și de dorințele lui și să se îmbrace în omul cel nou, care a fost creat după voia lui Dumnezeu, din materie nouă: „*Să vă dezbrăcați de omul cel vechi al fostului vostru fel de viață, care se strică prin poftete înșelăciunii, să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel zidit după Dumnezeu, în dreptatea și în sfințenia adevărului.*”⁷

Din epoca când a predicat Hristos și când a inaugurat această eră nouă, această nouă perioadă a mântuirii, potrivit profeției lui Isaia pe care Hristos Însuși a citit-o în sinagoga din Nazaret, „*a binevesti anul bineprimit al Domnului*” până astăzi și până la sfârșitul veacurilor lumea s-a umplut și se va umple de „*oameni noi*”, de oameni sfinți, zidiți din *materia* cea nouă a harului cel necreat al lui Dumnezeu, *materie* care nu se distruge, nu se învechește, ci îi păstrează pe oameni într-o permanentă tinerețe duhovnicească, chiar dacă trupește îmbătrânesc și mor: „*chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinlăuntru se înnoiește din zi în zi.*”⁸

Omenirea cea stearpă, neroditoare și nefertilă dinainte de întruparea lui Hristos, a început să rodească, să producă sfinți. Biserica Ortodoxă ne prezintă în calendarul ei mii de sfinți, iar alături de ei Biserica cea cerească numără alte milioane de oameni virtuoși care s-au mântuit. Noi toți, mult sau puțin, mai tineri sau mai bătrâni am avut și avem binecuvântarea să îi vedem des pe astfel de oameni, să cunoaștem astfel de oameni cuvioși în zilele noastre, bărbați și femei, care dovedesc prezența permanentă a harului celui înnoitor al lui Dumnezeu.

„Noua Eră” (New Age) a masonilor, a sioniștilor, a ocultiştilor și a altora se opune lucrării lui Hristos și a Bisericii

Diavolul cel invidios a făcut și face orice ca să împiedice această lucrare a lui Hristos și a Bisericii, cu toate că Hristos Însuși l-a biruit și l-a umilit prin viața Lui sfântă, prin pătimirea Sa, prin răstignirea pe Cruce și prin Învierea Lui. Toate puterile satanice ale întunericului, ale sistemului religios evreiesc și roman s-au aliat împotriva Lui ca să Îl zdrobească. Era, însă, posibil, să Îl învingă pe Dumnezeu? Hristos, Dumnezeu-Omul, le-a arătat oamenilor pentru prima dată drumul libertății, al ieșirii din captivitatea și robia răului și îi distruge „*ca pe vasele olarului*”⁹ pe cei tari și înverșunați.

De 2000 de ani, prin prigoane externe groaznice și prin martirizarea creștinilor, prigoane care sunt continuate până astăzi de islamul cel iubitor de sânge și antihristic, pe care îl apreciază și îl laudă unii dintre „*ai noștri*”, și prin erodarea interioară a credinței prin erezii, puterile întunericului încearcă să anuleze, să împiedice lucrarea înnoitoare a lui Hristos și a Bisericii.

² **Matei 24, 35:** „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*”

³ **Matei 5, 18:** „*Înainte de a trece cerul și pământul, nici o iotă sau o cirtă (= mic semn grafic din alfabetul limbilor biblice) din Lege nu va trece până ce toate se vor împlini.*”

⁴ **Galateni 1, 8.**

⁵ **Apocalipsă 21, 4-5.**

⁶ **II Corinteni 5, 17.**

⁷ **Efeseni 4, 22-24.**

⁸ **II Corinteni 4, 16.**

⁹ Vezi Slava Laudelor slujbei Sfințelor Patimi din Sfânta și Marea Joi, după Evanghelia a IX-a: „*Dezbrăcatu-M-au pe Mine de hainele Mele și M-au îmbrăcat cu haină roșie; pus-au pe capul Meu cunună de spini și Mi-au dat trestie în mâna cea dreaptă, ca să-i sfărâm pe ei ca pe vasele olarului.*”

Se părea că au reușit acest lucru în secolul al XX-lea, când regimurile atee marxiste comuniste și luptătoare împotriva Bisericii s-au impus în majoritatea țărilor ortodoxe din Europa de Răsărit și mai ales în Sfânta și Marea Rusie și în România și au repetat prigonirile înfricoșătoare ale primelor secole creștine și au dat Bisericii o mulțime de noi mucenici, al căror sânge hrănește și însuflețește Biserica cea biruitoare și renăscută din aceste țări. Ca un turn de hârtie au căzut într-o singură noapte conducătorii comunismului cei luptători împotriva lui Dumnezeu și a Bisericii și au fost sfărâmați din nou de puterea Crucii, „*precum vasele olarului.*”

Însă fiara cu multe capete a răului, ca și hidra din Lerna, continuă să acționeze cu alte capete și mai periculoase, căci, transformată în înger de lumină, îi învață pe cei nebănuitori lipsiți de experiență că noua eră pe care a propovăduit-o Hristos și o pune în practică Biserica a eșuat în a-i ajuta pe oameni. **Ei spun că s-a încheiat epoca peștelui, a lui Hristos și începe epoca vărsătorului, a noului hristos, care e însă antihristul.**

Și pentru că ei știu că tot ceea ce este nou, inedit îi impresionează și îi atrage pe oameni, și-au numit „*New Age (Era Nouă)*” mișcarea lor antihristică, atee și eclesiomahă, care va instala mult lăudatul „*Sistem Nou*” al lucrurilor, care îndreptățește și legiferează toate păcatele și patimile oamenilor, spre care îi conduce și pe tineri: desfrânări, adultere, homosexualitate, chiar și zoofilie, prin așa-numita eliberare și educație sexuală, dizolvarea familiei prin înlesnirea divorțurilor și prin contractele de liberă conviețuire și căsătoriile homosexualilor, muzică și distracție (divertisment) satanică, scăderea patriotismului, defăimarea țărilor și revizuirea istoriei și a credinței tradiționale și multe altele, care nu pot fi numărate toate.

Promotorii „*Noii Ere*”. Ecumenism și ecologie. Scopurile lor fundamentale

Vom pomeni cu numele câteva dintre aceste capete ale Hidrei din Lerna, ale antihristului și vom semnala numai două caracteristici ale așa-zisei „*Ere Noi*”, care vrea să întoarcă omenirea la lumea învechită și imorală a epocii dinainte de Hristos, la robia și tirania lui Lucifer, să excludă, dacă poate, „*noua creație*” și pe „*omul cel nou*” al lui Hristos și al Bisericii, să înceteze Biserica Ortodoxă să mai facă sfinți, care îl deranjează și îl alungă pe diavolul și pe slujitorii lui. **Așadar, împreună-formatori ai acestei vechi „*Epoci Noi*” sunt: sionismul, masoneria, ocultismul, teosofia, neoidolatria, iar odrasle ale tuturor acestora sunt ecumenismul și ecologia, care are legătură cu sărbătoarea de astăzi a noului an bisericesc, așa cum vedea în continuare.**

Panerezia ecumenismului, care a chinuit și a stricat interior Biserica de-a lungul întregului secol XX, și puterea ei distrugătoare a atins punctul ei culminant în zilele noastre, devreme ce a reușit să convertească un mare număr de clerici și de teologi, propovăduiește prin legăturile sale intercreștine și interreligioase că nici Hristos, nici Biserica nu sunt singurele căi de mântuire, susține și dezvoltă, ajutată de centrele întunecate pe care le-am menționat, că oamenii se mântuiesc și în alte religii, în iudaism, islam, budism, chiar și prin idolatrie, dar și în ereziile creștine ale papismului, protestantismului și monofizitismului.

Adică această panerezie pune semn de egalitate din punct de vedere soteriologic între creștinism și Biserică pe de o parte și alte religii și erezii pe de alta și combate cu vehemență ideea că numai Hristos mântuiește, El este Lumina, Adevărul și Viața, combate faptul că mântuirea nu există nicăieri altundeva și că numai Biserica Ortodoxă, care a păstrat autentică și nedenaturată învățătura Mântuitorului Hristos și a Sfinților Apostoli, se identifică cu Una, Sfânta, Soborniceasca (Catolica) și Apostolica Biserică cea mântuitoare și păstrătoare a harului.

Cei care continuăm să arătăm și să propovăduim, potrivit învățăturii Sfintei Scripturi și a Sfinților Părinți ai Bisericii, unicitatea mântuitoare și exclusivitatea Evangheliei și a Bisericii suntem caracterizați drept fanatici, intoleranți, lipsiți de iubire. Mulți dintre noi adesea suntem defăimați și ocărâți și suntem prigoniți în multe feluri. Iar dacă s-ar vota și în Grecia legea celebră a antirasismului, care este în vigoare în America și care îți interzice să folosești anumiți termeni înjositori precum erezie, rătăcire etc., am ajunge și la închisoare.

Și desigur că toată această harababură interreligioasă continuă, tot acest sincretism nu este ceva nou, ci foarte vechi, care și-a pierdut puterea datorită învățăturii lui Hristos și care are ca și scop nu să îi ajute pe oameni să se mântuiască, ci să îi lipsească de mântuire, amăgindu-i că și acolo, în religia

unde sunt ei se mântuiesc și nu este nevoie să pășească pe singura cale care conduce la mântuire, calea lui Hristos și a Bisericii, ci să rămână în întunericul altor religii și al ereziilor, ca o nouă Galilee a neamurilor păgâne, care nu vede, însă, lumina cea mare, lumina lui Hristos care a strălucit în întuneric: „Galileea neamurilor, poporul ce stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit.”¹⁰

Vom încheia cu al doilea, după ecumenism, element distinctiv al „*Noii Ere*” a antihristului, cu **mișcarea ecologiei**. Din punct de vedere teologic și duhovnicesc ne pândește pericolul ca și Biserica Ortodoxă să fie atrasă de religia și de adorarea creaturii, adică de o nouă idolatrie, care este cultivată în mod metodic de această mișcare ca să fie adorată creatura în locul Creatorului. Nu este întâmplător faptul că asociațiile ecologiste de pretutindeni de pe pământ și organizațiile politice ecologiste sunt conduse de atei și de luptători contra Bisericii.

Amestecul Patriarhiei Ecumenice în problemele legate de apărarea mediului înconjurător îmbunătățește mult profilul acestor organizații și îi potolește pe creștini. Ne-am mâhnit și mulți am fost surprinși când am văzut în fotografii de pe internet că la un congres de ecologie patriarhul ecumenic s-a rugat cu reprezentanții altor religii, cu mâinile împreunate pe piept în poziție de rugăciune, în fața unei sfere care reprezenta Pământul, cu siguranță pentru a se mântui pământul sau, din punctul de vedere al unora, rugându-se către zeița pământ.

Pentru că, pentru majoritatea reprezentanților „*Noii Ere*”, universul întreg este Dumnezeu, iar pământul este însuflețit și viu și rugăciunile lor îl vor trezi, devreme ce puterea sa cea dumnezeiască este așa de mare încât nu înțelege că este în pericol și nu poate să se opună primejdiei distrugerii lui. Este îmbucurător faptul că ziua de 1 septembrie, începutul anului bisericesc, stabilită de Patriarhia Ecumenică drept zi a mediului înconjurător, fapt nemărturisit, necunoscut și de neînțeles pentru Sfinții Părinți ai Bisericii, nu a avut vreun ecou bisericesc, nici vreo formă de manifestare liturgică.

Cultivarea fricii de o catastrofă ecologică este de la diavolul. Ea ofensează mai întâi de orice credința în purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru conducerea și conservarea lumii. Dumnezeu e Creatorul și Păstrătorul lumii și toate se află sub puterea și îndrumarea Lui cea atotputernică. Și dacă am vrea să distrugem pământul printr-o irosire și exploatare irațională a resurselor lui, nu am putea. Nu stă în puterile noastre să facem aceasta, ci ne este exterior acest lucru. Cu siguranță, creația „*suspînă și suferă*”¹¹ datorită omului păcătos, adaptată fiind în mod pedagogic de Dumnezeu la comportamentul omului.

Natura se revoltă împotriva răului aflat în creștere și contra păcatului prin diversele manifestări ale răului natural, prin cutremure, inundații, furtuni, boli; natura însă se liniștește și se supune oamenilor sfinți. Prin urmare, cauza catastrofelor ecologice se află în comportamentul duhovnicesc și moral al oamenilor. Dacă oamenii ar fi fost învățați să trăiască în simplitate și modestie și nu ar fi irosit resursele naturale în lux, în desfrâu și în destrăbălări, nu ar fi existat probleme ecologice.

De aceea, oricâte programe de protecție a mediului înconjurător ar elabora și oricâte congrese ecologiste ar organiza, realitatea ecologică nu este posibil să se schimbe dacă nu va fi precedată de schimbarea modului de gândire și a comportamentului oamenilor, dacă nu va fi ocrotit și purificat mai întâi mediul duhovnicesc de care, însă, nu sunt interesate organizațiile „*Noii Ere*” a antihristului, ci dimpotrivă ele au ca scop să distrugă principiile teologice și duhovnicești ale creștinismului, adică credința în Dumnezeu ca și Creator și Proniator al universului, dar și viața ascetică și modestă.¹²

Epilog

În cadrul imnelor sărbătorii Indictului (noului an bisericesc) nu își găsește loc nici o neliniște ecologistă, ci sunt cereri ca să ne asigure Sfânta Treime Dumnezeu pâinea cea de toate zilele, să ne dea, din punct de vedere al condițiilor climatice, vremuri line și pașnice, pământului să îi dea roade bune și din cer să cadă ploi line, să dea conducătorilor biruințe împotriva păgânilor celor fără de Dumnezeu, să învingă ereziile, să ne umple de dumnezeiasca Sa învățătură, cum a făcut în sinagiga

¹⁰ Matei 4, 16.

¹¹ Romani 8, 22: „Căci știm că până acum toată făptura suspînă laolaltă și suferă în durerile nașterii.”

¹² Legat de aceasta vezi Protopresbiter Theodoros Zisis, *Ortodoxie și ecologie*, Tesalonic, 1994.

din Nazaret, să ne încheiem calea pe noul an bineplăcând lui Dumnezeu, schimbându-ne în bine, cu fapte duhovnicești și să nu înceteze a ne acoperi cu mila și cu iubirea Lui de oameni.

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,

Prea Cucernici părinți,

Excelența Voastră, domnule primar,

Iubiți frați în Hristos,

Să adăugăm și noi la acestea, pe baza celor ce le-am expus aici, cererile noastre. Să ne izbăvească Sfânta Treime Dumnezeu, cu rugăciunile dumneavoastră, Înaltpreasfințite, de așa-zisa „*Nouă Eră*” a antihristului și de ramurile ei, ce au intrat în interiorul Bisericii și îl profanează prin ecumenism și să ne ajute în apărarea mediului duhovnicesc, care va izbăvi) și pe cel natural sau fizic. Amin.

Cu părintești binecuvântări,

Mitropolitul

SERAFIM al Pireului

(traducere din neogreacă de
pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu)

Predica Înaltpreasfințitului Serafim, Mitropolitul de Pireu, la Dumnezeiasca Liturghie din 7 septembrie 2014 în Mangalia cu tema: „Panerezia ecumenismului intercreștin sincretist”

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Iubiți frați în Hristos,

Când apare o erezie nouă, care creează confuzie în cele ale credinței, păstorii fiecărei epoci, confirmând ceea ce au promis în cadrul hirotoniei lor, trec la înfruntarea acestei erezii, pentru a fortifica și delimita credința ortodoxă, astfel încât ea să se deosebească de rătăcirea ereticilor și în acest fel să îi apere pe credincioși de infectarea de întinarea kakodoxiei. În zilele noastre a apărut ca unul dintre semnele vremurilor din urmă și ca „*un lup înverșunat, care nu va cruța turma*”¹³, panerezia ecumenismului sincretist intercreștin și interreligios.

Ecumenismul, așa precum se știe, a fost condamnat ca panerezie de Sfântul Părinte contemporan al Bisericii Ortodoxe Sârbe surori a Sfântului Sava, de profesorul de dogmatică și învățător a toată lumea, Cuviosul și de Dumnezeu purtătorul Părintele nostru Iustin Popovici, care în lucrarea sa excepțională „*Biserica Ortodoxă și ecumenismul*” notează: „*Ecumenismul este un nume comun pentru falșii creștini, pentru falsele biserici ale Europei Occidentale. În el se află inima tuturor umanismelor europene, în frunte cu papismul. Toți acești creștini falși, toate aceste false biserici nu sunt altceva decât o erezie alături de altă erezie. Numele evanghelic comun al lor este panerezie*”.¹⁴

Sursă și izvorătoare a ecumenismului este masoneria, care promovează prin acesta religia mondială a luciferismului, iar sursa și izvorul masoneriei este groaznicul sionism internațional¹⁵, care a transformat religia dumnezeiască a Vechiului Testament și a profeților în cel mai infam luciferism prin Kabala cea demonică și prin hidosul Talmud, lucrări ale rabinilor rămași ai iudaismului rătăcit și ale obsesiei lor despre conducerea și guvernarea lor mondială prin cel așteptat, adică prin falsul mesia (antihristul).

Ecumenismul acționează la două niveluri: intercreștin și interreligios. Astfel se formează ecumenismul intercreștin și ecumenismul interreligios, care constituie două dintre direcțiile fundamentale ale ecumenismului. Ecumenismul intercreștin promovează unirea diferitelor erezii creștine (a papistașilor, a protestanților, a anglicanilor, a monofiziților etc.) cu Biserica Ortodoxă Universală, pe criteriul minimalismului dogmatic.

Conform principiului ecumenist al „*sincretismului dogmatic intercreștin*”, diferențele dogmatice dintre eretici și Biserica Ortodoxă sunt doar tradiții locale și trebuie să fie evitate pentru binele unității „*Bisericii*”, care poate să se exprime printr-o varietate de forme și poziții diferite.

Ecumenismul intercreștin, considerând că în toate religiile există elemente pozitive, promovează unirea dintre acestea și mai ales cea între așa-numitele trei religii monoteiste ale lumii: creștinismul, mahomedanismul și iudaismul, adică promovează așa-numita „*religie universală*.”

Conform principiului ecumenist al „*sincretismului interreligios*” trebuie să fie scoase în evidență așa-zisele „*elemente teologice comune*” care există în toate „*religiile monoteiste*” astfel încât să fie clădită unitatea religioasă a întregii lumi.

Ecumenismul, pentru punerea în practică a țelurilor lui, inventează diferite teorii, precum învățăturile eretice despre „*Biserica extinsă, Bisericile surori, teologia baptismală, Biserica universală nevăzută, teoria ramurilor, a celor doi plămâni, a minimalismului sau maximalismului dogmatic, a ereziei postpatristice, neopatristice sau conexe, a ereziei postcanonice, a teologiei*

¹³ Faptele Apostolilor 20, 29.

¹⁴ Sfântul Justin Popovici, *Biserica Ortodoxă și ecumenismul*, Tesalonic, 1974, p. 224.

¹⁵ *Enciclica noastră pastorală la Duminica Ortodoxiei 2013*; Arhimandritul Haralambos Vasilopoulos, *Ecumenismul fără mască*, Editura Orthodoxos Typos (Presa Ortodoxă), Atena, 1988, pp. 43-45, 107-108, Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Declarație despre masonerie*, pe pagina de internet <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

euharistice, a teologiei postsinodale, a Bisericilor incomplete și a celor eliptice, a misteriologiei (referitoare la Taine) cuprinzătoare, defectuoase și nedepline, a transformării iconomiei (pogorământului) în acrivie și dogmă, teoria că Patriarhul Constantinopolului este primul fără egal (primus sine paribus)”, care, desigur, sunt străine și nespecifice învățaturii și teologiei dogmatice ortodoxe¹⁶.

Ecumenismul scoate în evidență dialogurile teologice ecumeniste contemporane interminabile, aranjate cu abilitate, la care domnește lipsa mărturisirii ortodoxe, lipsa de sinceritate a eterodocșilor, supraaccentuarea iubirii, neaccentuarea adevărului, ascunderea sau contrafacerea textelor biblice, mai ales cel din Evanghelia după Ioan: „*ca ei să fie una, așa cum suntem Noi*”¹⁷ și „*Duhul suflă unde vrea*”¹⁸, practica de a nu fi discutate cele care ne despart, ci cele care ne unesc, tocirea criteriilor ortodoxe, recunoașterea reciprocă a eclezialității, a succesiunii apostolice, a preoției, a harului, a Tainelor, dialogul pe poziții de egalitate, amnistierea, disculparea și recompensarea calului troian al papismului, al blestematei și demonice Uniunii, participarea la atotprotestantul așa-numitul „*Consiliu Ecumenic al Bisericilor*” sau mai degrabă al ereziilor, semnarea de declarații și texte comune antiortodoxe, fără aprobare și hotărâre sinodală (de exemplu cele de la: Lima (Peru, în America de Sud, în anul 1982), Liban (1993), Chambessy, Elveția (1994), Porto Alegre, Brazilia (2006), Ravenna (2007), Pusan, în Coreea de Nord (2013) ș.a.) și împreună-rugăciunile cele fărădelege și anticanonice cu ereticii¹⁹.

Ecumenismul adoptă și legitimează toate ereziile ca „*Biserici*” și atacă dogma Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică. Expune, învață și impune o nouă dogmă despre Biserică, o nouă eclesiologie, conform căreia nici o Biserică nu are dreptul să își revendice în exclusivitate pentru sine caracterul de Biserică Universală și adevărată. Fiecare biserică e o parte, un fragment, nu Biserica întregă. Toate împreună alcătuiesc Biserica. În felul acesta, însă, se surpă granițele dintre adevăr și rătăcire, dintre ortodoxie și erezie și se reușește perfect lupta de dărâmare a Ortodoxiei.

Ecumenismul pune la egalitate toate religiile cu credința cea unică, de Dumnezeu descoperită prin Hristos Cel Înviat și cu viața cea în Hristos. În acest fel este contestată dogma revelației și iconomiei mântuitoare unice în lume a Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu Cel întrupat, precum și realizarea în continuare a lucrării Lui mântuitoare de către Biserica cea Una și Unică, Sfântă, Sobornicească și Apostolică, prin Sfântul Duh Cel lucrător în ea. Ca urmare a acestui fapt rezultă fără îndoială că ecumenismul reprezintă în zilele noastre cea mai mare erezie eclesiologică a tuturor veacurilor, pentru că ea pune la egalitate toate religiile și credințele.²⁰

Cu durere și cu părere de rău se constată că ecumenismul a înrobitor cu lanțuri și legături aproape toate Bisericile Ortodoxe și ierarhiile lor, care gândesc papistășește și ecumenist (cu excepții luminoase venerabilele Patriarhii ale Georgiei și Bulgariei), așa cum în mod practic o dovedesc faptele și acțiunile lor, lucrările și declarațiile lor ecumeniste nemaiauzite și nemaîntâlnite²¹.

Ceea ce este ciudat însă pentru ecumeniștii ortodocși este faptul că, deși atribuie titluri de eclezialitate ereticilor kakodocși vădiți, nu îndrăznesc, consecvenți cu declarațiile lor, să treacă la împărtășirea comună cu Sfintele Taine, deoarece știu că din acea clipă în mod direct își vor pierde calitatea lor eclesiastică (vor fi caterisiți, conform Sfintelor Canoane ale Ortodoxiei, pentru împreună-rugăciunea cu ereticii – n.tr.).

Aceasta nu constituie deja cea mai izbitoare dovadă a ereziei ecumenismului? Dacă într-adevăr ei cred în declarațiile lor inacceptabile și provocatoare, să îndrăznească deci și a se împărtăși cu eterodocșii, deoarece altfel ei dovedesc prin poziția lor inexistența titlurilor de eclezialitate pe care le atribuie falșilor episcopi ai ereticilor.

¹⁶ *Enciclica noastră pastorală la Duminica Ortodoxiei 2013.*

¹⁷ Ioan 17, 11

¹⁸ Ioan 3, 8

¹⁹ *Ecumenismul*, Editura Sfintei Mănăstiri Paraklitou (a Sfântului Duh, a Mângâietorului) Oropos, Atica, 2004, pp. 11-18.

²⁰ Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Mărturisirea de credință împotriva ecumenismului*, iulie 2009, pp. 23-24.

²¹ Protopresbiter Theodoros Zisis, *Ortodoxia este acum în mare pericol*, în revista *Theodromia* (ianuarie-martie 2007), pp. 94-98.

Din păcate, ecumenismul a reușit în ultima vreme schimbarea căii patristice și canonice multiseculare și bimilenare atât a Bisericii noastre mame, a centrului venerabil al Ortodoxiei, Patriarhia Ecumenică de Constantinopol²² (din anul 1964), cât și a altor Biserici autocefale, într-o atitudine ecumenistă de viață. Dar nici Sfântul Munte Athos, Chivotul Ortodoxiei, Grădina Maicii Domnului nu a rămas neatins și neinfluențat.

Ecumenismul a erodat și Facultățile de Teologie, în care nu se mai predă teologia ortodoxă patristică, ci este întemeiată deja în mod deschis, în cel mai sărbătoresc și oficial mod teologia ecumenistă.

Subordonarea față de ecumenism continuă să crească, pentru că există:

- a) lipsa de cateheză a credincioșilor în probleme de credință;
- b) lipsa teribilă de mijloace autentice și obiective de informare a poporului lui Dumnezeu;
- c) secularizarea clerului și a poporului²³.

Ecumenismul pune la îndoială de fapt credința și tradiția noastră ortodoxă patristică, împrăștie îndoiala și confuzia în inimile turmei credincioșilor ortodocși și îi face să șovăie pe mulți frați iubitori de Dumnezeu, conducându-i pe aceștia spre dezbinări și schisme (de exemplu: stilism (n.tr. – cei care țin calendarul vechi), cădere în ateism) și atrage o parte a turmei în rătăcire și, prin aceasta, spre distrugere duhovnicească²⁴.

Ecumenismul în ansamblu constituie o problemă pastorală și soteriologică foarte mare, pentru că el zguduie din temelii, infirmă mântuirea și îndumnezeirea după har a omului. Desigur, pericolul nu se referă la Biserică, care nu poate să fie distrusă, pentru că este Trupul lui Hristos, are drept Cap pe Hristos, este Hristos prelungit peste veacuri „și porțile iadului nu o vor birui”²⁵, ci la membrii Bisericii, la credincioși, care sunt în pericol de a pieri dacă se va pierde dreapta credință, Ortodoxia, și vor domni erezia și înșelarea²⁶.

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Iubiți frați în Hristos,

După prezentarea de mai sus a fenomenului panereziei ecumenismului, a pericolelor și a tragicelor lui consecințe, atât în dogmatică cât și în învățătura mântuitoare a Bisericii Ortodoxe Universale, constatăm că într-adevăr acum Ortodoxia se află într-un grav pericol.

Credem cu smerenie că se impune convocarea cât mai curând cu putință a unui Sinod Ortodox, care să cerceteze aceste probleme arzătoare și fierbinți de mai sus, permanent sub lumina învățăturii și tradiției biblice, patristice și canonice a Bisericii Ortodoxe Universale și să se ia o hotărâre de condamnare atât împotriva ecumenismului, cât și a celor care urmează, învață și transmit altora această panerezie, astfel încât să înceteze scandalurile și confuzia din rândul clerului și al poporului credincios.

Să îndrăznim să rupem lanțurile ecumeniste, să ieșim din închisoarea ecumenistă și să ne eliberăm din robia panereziei ecumenismului, cu puterea cea dumnezeiască și cu harul Domnului nostru Iisus Hristos, rămânând „următori ai Sfinților Părinți.” Cu rugăciunile dumneavoastră, Înaltpreasfințite Părinte Arhiepiscop Teodosie.

Cu părintești binecuvântări,

Mitropolitul

SERAFIM al Pireului

(traducere din neogreacă de pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu)

²² Protopresbiter Gheorghios Metalinos, *Patriarhia ecumenică și ecumenismul*, în lucrarea *Ecumenismul: naștere – așteptări – dezamăgiri*, Actele și referatele congresului științific interortodox, Aula Universității Aristotel din Tesalonic, volumul I, Editura *Theodromia*, pp. 233-250.

²³ Idem, pp. 124-126.

²⁴ Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Mărturisirea de credință împotriva ecumenismului*, iulie 2009, pp. 25-26.

²⁵ Matei 16, 18.

²⁶ Protopresbiter Theodoros Zisis, *Ortodoxia este acum în mare pericol*, în revista *Theodromia* (ianuarie-martie 2007), pp. 89-94.

Predica Înaltpreasfințitului Serafim de Pireu la Vecernia de duminică, 7 septembrie 2014, în Mangalia cu tema: „Masoneria”

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Iubiți frați în Hristos,

Una dintre înșelările pe care le-a creat diavolul pentru combaterea și distrugerea lucrării Domnului nostru Iisus Hristos și pentru împiedicarea și zădărnicierea mântuirii în Hristos a omului și a lumii este Masoneria sau Francmasoneria, ce acționează în societatea noastră, desigur sub acoperirea și ocrotirea legilor și a statelor. Căci masoneria funcționează, cel puțin în Grecia, ca „*Fundație*”, recunoscută de stat prin decretul prezidențial din 21 ianuarie 1927, prin decretul regesc din 19 iulie 1948 și cel din data de 23 decembrie 1955. Astfel acționează nederanjată în societatea noastră, pentru promovarea și împlinirea scopurilor ei.

S-a dovedit în mod repetat și de către mulți că masoneria este o organizație care funcționează în mod secret și conspirativ, în colaborare cu toate celelalte ramuri ale ei (Rotary, Lyons, HAN, HEN, Cercetașii, Rositers)²⁷, având ca scop principal distrugerea societății și dărâmarea politică și culturală a popoarelor din întreaga lume.

Distrugerea pe care masoneria vrea să o aducă societății grecești a început odată cu transplantarea din Anglia a primei Loji în „*Răsăritul nostru*”, în Smirna, în anul 1745 și extinderea apoi a Lojilor în Constantinopol (1748), în capitala și conducătoarea Ortodoxiei grecești (Patriarhia Ecumenică)²⁸.

Pătrunderea masoneriei în Răsăritul ortodox, favorizată de climatul cultural european din Asia Mică și de alcătuirea cosmopolită a populației ei, a mers în paralel cu pierderea puterii credinței creștine și a tradiției ortodoxe de aici. La sfârșitul secolului al XVIII-lea s-a reușit și înființarea de loji masonice în spațiul grec mitropolitan (în orașele Greciei continentale – n.tr.). Sprijinită mai ales de elementul urban, masoneria a acționat și acționează în rândul intelectualilor, al comercianților, al celor care au o influență socială asupra populației și al politicienilor.

Așadar, se înțelege faptul că masoneria este un mare parazit al societății ortodoxe și trăiește astfel pe trupul ei, cu consecințe cumplite pentru coeziunea și identitatea ei²⁹, pentru că masoneria este o creație a unor străini, care s-a transplantat în țara noastră și rămâne cu totul străină față de identitatea și cultura noastră și în esența ei este incompatibilă cu aceasta. De aceea, prezența și activitatea ei în societate are ca rezultat dezmembrarea ideologică a societății, devreme ce se dezvoltă ca o tumoare mortală pe trupul ei. Acest lucru e conștientizat la nivelul nostru popular mai larg, așa cum se vede din caracterizarea imoralității cuiva atunci când se comportă „*ca un mason*”!

În ultimii ani activitatea masoneriei s-a consolidat și s-a intensificat, din cauza îmbolnăvirii și instabilității situației politico-sociale a țărilor lumii. Masoneria își tănuiește și tăgăduiește caracterul ei religios, care, însă stă în ființa ei. Această tăgăduire a masonilor, însă, se lovește de divergența cu propriile lor texte, precum *Carta Statutului* și *Regulamentul General al Loji*, dar și de declarațiile, de-a lungul timpului, ale unor masoni cunoscuți. Important este însă faptul că acest caracter de religie al masoneriei este cunoscut și de către poporul ortodox și de conducerea lui duhovnicească și este declarată mereu, cu fiecare ocazie, pentru demascarea masoneriei și pentru apărarea turmei ortodoxe.

²⁷ În legătură cu aceasta vezi cartea noastră (a Î.P.S. Serafim de Pireu), *Masoneria, religia antihristului*, Editura Elefteri Ora (Ora liberă), Atena, 2012, p. 56.

²⁸ Pentru stabilirea și dezvoltarea masoneriei în Răsăritul ortodox vezi Agapios Kolivas Papadonatos, *Combatere a credinței francmasonice* (1782), editată de pr. Prof. Dr. Gheorghios D. Metallinos și Haralambos A. Minaoglou, Editura Protipes Thessalikes, Trikala-Atena, 2007, p. 9 ș.u. Potrivit bunului cunoscător al lucrurilor legate de masoneriei, Steven Ranciman, „*ideile masoneriei secolului al XIX-lea erau dușmănoase față de bisericile vechi.*” Desigur, prin intrarea unor clerici greci în masonerie s-a reușit „*slăbirea influenței Bisericii Ortodoxe*” (vezi Steven Ranciman, *Marea Biserică în captivitate*, traducere de N. K. Paparodos, Atena, 1979, p. 688).

²⁹ Vezi Protopresbiter Gheorghios D. Metallinos, „*Masoneria în Răsăritul nostru*”, în cartea aceluiași autor *Mărturie despre probleme duhovnicești și sociale*, Editura *Stupul Ortodox*, Tesalonica, 2010, p. 53 ș.u.

Deja de la prima combatere pe larg a masoneriei în țara noastră (Grecia), de către monahul aghiorit Agapie Kollivas Papadonatos³⁰, este abordată masoneria ca o religie care combate Ortodoxia și creștinismul în general. „*Credința francmasonică – citim în lucrarea acestuia – este cea mai nelegiuită și mai vătămătoare pentru neamul omenesc din câte credințe greșite au existat de la începutul lumii și până azi.*” Iar monahul Agapie trage concluzia că masoneria este anticreștinism și respingerea totală a creștinismului.

Caracterul religios al masoneriei a fost arătat de Comisia Interortodoxă (întrunită în Sfântul Munte Athos, în anul 1930), dar și de profesori ai Facultății de Teologie Ortodoxă a Universității din Atena, în anul 1933, a căror opinie a fost adoptată de Sfântul Sinod al Bisericii Greciei³¹ în același an, care apoi a fost reînnoită prin hotărârile sinodale din anii 1968, 1972 și 1996, tipărite în broșuri speciale „*Către popor*” în anii 1982 și 1996 și prin Enciclica Sfântului Sinod din martie 2014.

Din textele însele ale masoneriei se dovedește că aceasta acceptă și crede într-o zeităte, care este numită Mare Arhitect al Universului (M.A.U.). Masoneria are slujbe echivalente cu cele ale Bisericii („*taine*”, de exemplu: cununie, botez, cult, simboluri, sfințire de templu, înmormântare) cu o rânduială ceremonială specială. În textele masonice M.A.U. e făcut cunoscut prin numele: Lucifer, Diavol, Satana, Beelzebul, Veliar, Bafomet, Demon ș.a.

Așadar, mărturisirea masoneriei însăși despre caracterul ei religios este clară.³² În Constituția Marii Loje a Greciei (20 decembrie 1949) se declară categoric: „*Masoneria liberă crede în existența lui Dumnezeu, numit Marele Arhitect al Universului.*” Iar în Enciclopedia Masonică a lui N. H. Laskaris, tipărită cu aprobarea Marii Loje a Greciei și în articolul: „*Religie și Francmasonerie*” citim: „*religia masonică nu face diferențieri. Acceptă în sânul ei primitor bărbați ai oricărei învățături și nu favorizează sau dezaprobă în mod absolut nici o dogmă religioasă... Religia masoneriei este religia generală a naturii și a revelației primordiale – a celei moștenite de noi de la clerul ei antic și patriarhal – întru care toți oamenii pot să coexiste.*”

Adică acest caracter sincretist și idololatriu al masoneriei este fățiș, precum și caracterul ei anticreștin, lucru care se vede din conducerea ei mondială, care se opune catolicității și ecumenicității Bisericii și credinței creștine. Acest lucru este subliniat în hotărârea istorică a Bisericii Greciei din anul 1933, conform căreia masoneria „*nu este doar o organizație filantropică sau o școală filosofică, ci constituie un sistem de inițiere în religiile de mistere care ne aduce aminte religiile și cultele de misterii vechi naționale (grecești) ... În mod deja dovedit este vorba de o religie de mistere, întru totul diferită ... și străină de religia creștină ... care caută să cuprindă... la sânul ei întreaga omenire... înălțându-se pe sine ca pe un fel de superreligie.*”

Și vrednicul de pomenire arhimandrit Epifanie Theodoropoulos, luminat duhovnicește și teolog vestit, remarcă faptul că masoneria „*are ambiția de a ajunge religia întregii omeniri... să devină o superreligie*”³³. Masoneria este „*un cult păgân secret, ostil credinței imaculate a Bisericii Universale Ortodoxe.*” Adică ea este în mod clar o religie și o credință anticreștină și idolatră. Masonii sunt „*adoratori ai diavolului și sataniști, adepți ai religiei antihristului.*”³⁴

Se constată, de asemenea, faptul că masonii, cel puțin cei din cele mai înalte grade ale lor, sunt adoratori ai diavolului, se roagă lui Lucifer ca Bafomet, așa cum îl numesc pe dumnezeul lor cu chip de țap. De altfel sunt indiscutabile și legăturile lor cu vrăjitoria. Bunul cunoscător al masoneriei, P.

³⁰ *Idem*, vezi nota 2.

³¹ *Hotărâre referitoare la Masonerie* a Ierarhiei Bisericii Greciei.

³² În revista masonică *Pitagora-Cunoscătorul*, 1935, într-un articol al teoreticianului lojii, A. Pike, citim: „*Francmasoneria urmărește răspândirea numai a propriului ei ”crez” ca o religie universală care se învață de la natură și cu ajutorul logicii. Lojele masonice nu sunt temple iudaice sau musulmane sau creștine. Masoneria reia principiile morale ale tuturor religiilor... Ea ia ce este mai bun din toate crezurile...*”; vezi N. Psaroudakis, *Masoneria. Vipera Sionismului*, Editura Frontul ortodox, Atena, 1991, pp. 116-117.

³³ Arhim. Epifanie Theodoropoulos, *Masoneria sub lumina adevărului*, Editura Patmos, Atena, 1965, p. 18. Scopul ei rămâne întotdeauna clar și concret: este promovarea sincretismului religios în cadrul ecumenismului (intercreștin și interreligios), prin devalorizarea oricăror tradiții și idealuri religioase.

³⁴ „*Scrisoare deschisă către Consiliul Suprem de gradul 33 al Marii Loje a Greciei*”, în ziarul *Orthodoxos Typos (Presă ortodoxă)*, 30 noiembrie 2012.

Naudon, ne informează că anumite ceremonii... și-au stabilit ca și scop ”*practicarea magiei, care este folosită de om pentru ca el să aibă înrâurire asupra lumii (să poată manipula lumea – n.tr.)*”³⁵.

Argumentul masoneriei că ea nu se ocupă cu politica și nu se amestecă în desfășurarea evenimentelor politice nu este adevărat. Caracterul religios al masoneriei, care funcționează în mod expansionist și mondial, merge alături de participarea sa directă la procesele politice internaționale. Activitatea ei politică urmărește exercitarea influenței asupra persoanelor politice, pentru manipularea desfășurării politicilor internaționale.

Așadar, masoneria nu este deloc o organizație filantropică, așa cum pretinde ea, având ca scop păstrarea moralei în întreaga lume. Scandalul Lojii italiene P 2 din anul 1981 a fost una dintre cele mai mari dovezi despre legătura masoneriei cu intrigile politice³⁶.

Prin activitatea ei politică, masoneria se dovedește antidemocratică, devreme ce subminează funcționalitatea societății democratice și siguranța statală mai ales în perioade de criză. „*Clubul Bildenberg este o superlojă... un comitet de conducere infam mondial, care acționează pentru dizolvarea neamului și a statului și pentru promovarea în rândul maselor a ideii necesității unei supraconduceri mondiale.*”³⁷ Așadar, ea promovează țelurile globalizării, care sunt dărâmarea și zdrobirea tuturor popoarelor de pe pământ.

Scopurile politice ale masoneriei se remarcă într-o perspectivă universală. Asociația masonică *Illuminati* arată pe față și susține forma de „*guvernare mondială*”, ca și conducătorii politici care au o legătură specială cu Clubul Bildenberg. În paralel, masoneria își instruieste membrii „*spre a dobândi o lipsă de scrupule față de problemele naționale importante.*”³⁸

De altfel, jurămintele înfricoșătoare pe care le dau masonii în timpul inițierii lor batjocoresc persoana umană și împart societatea, pentru că se face deosebire între masonii „*cei curați*” și oameni cei „*nelegiuți*”, adică toți ceilalți oameni, având drept consecință eliminarea celor săraci din punct de vedere economic, a țăranilor, a muncitorilor și a tuturor negrilor de pe fața pământului. Dar și masonii de grade inferioare nu cunosc cele uneltite de masonii de cele mai înalte grade. „*Cei neinițiați în gradele superioare masonice sunt victime tragice ale unei înșelăciuni nemaiîntâlnite.*”³⁹

Așadar, este lesne de înțeles că argumentul masonilor că rămân creștini ortodocși fideli dovedește ori că ei nu cunosc creștinismul în ansamblul lui, ori că vor să ne înșele. Iar acest lucru se întâmplă deoarece ei nu își arată identitatea lor adevărată. De aceea este valabil întru totul și mereu caracterul ireconciliabil și incompatibil al calității de mason cu cea de creștin ortodox. Aceasta este constatarea tuturor ortodocșilor care s-au ocupat în mod sistematic de problema masoneriei.

Masoneria, socotind și pe Hristos printre „*misticii*” ei, urmărește de fapt prinderea în capcană a creștinilor, încercând să creeze impresia, desigur celor care nu au o temelie solidă în credința creștină că în cadrul ei este păstrat Hristos cel propovăduit de sfinții noștri. Ceea ce se reușește, însă, este blasfemierea Conducătorului credinței noastre prin negarea unicității și exclusivității Lui în mântuirea omului și a lumii.⁴⁰

Potrivit vrednicului de pomenire Mitropolit Ambrozie de Elefteroupolis, „*inițierea în masonerie a oricărui creștin ortodox constituie... lepădare de credința ortodoxă și aderarea la o altă religie.*” dar și Sfântul Sinod al Bisericii Greciei a declarat în anul 1933 că „*se cuvine ca fiii credincioși ai Bisericii să se țină departe de masonerie.*”

În acest punct, însă, se comit greșeli foarte grave de către acei ierarhi care, primind pentru Mitropoliile lor daruri și donații bănești din partea lojilor masonice, promovează și sprijină activitatea acestora. Scrisorile de mulțumire ale acestor mitropoliți sunt publicate apoi în revistele masonice și ele

³⁵ Paul Naudon, *Freancmasoneria*, traducere de Gheorghios Zografakis, Atena, 1996, pp. 109-110.

³⁶ Loja, în colaborare cu Mafia, cu CIA și cu Banca Vaticanului a participat la răsturnarea democrației italiene și la așezarea ei în stare de subordonare față de SUA; vezi N. Psaroudakis, *Masoneria. Vipera ...*, pp. 90-98; K. Tsarouhas, *Masoneria în Grecia*, editura Ellinika Grammata (*Scrisori grecești*), Atena, 2004.

³⁷ În legătură cu aceasta vezi articolul lui în ziarul *Orthodoxos Typos*, 1 mai 2009. În revista masonică *Ilissos*, iulie 1956, p. 66 citim că „*guvernarea mondială este o necesitate.*”

³⁸ În legătură cu aceasta vezi Vasilios Lambropoulos, *Dicționarul negru al masoneriei*, Atena, 2001, p. 13.

³⁹ *Ibidem*, p. 7 ș.u.

⁴⁰ Faptele Apostolilor 4, 12.

devin astfel cea mai bună publicitate în favoarea masoneriei, cât și prilej de ademenire a celor membrilor slabi și neinformați ai pliromei (poporului ortodox) care poartă numele lui Hristos.

De altfel, patriarhi și patriarhii acordă adesea decorații și alte distincții unor masoni oficiali cunoscuți. Acest lucru se întâmplă pentru asigurarea, potrivit părerii lor, a sprijinului din partea masoneriei. În esență, însă, este vorba de trădarea credinței noastre celei imaculate și renegarea lui Hristos și a Ortodoxiei și, în același timp, căderea din vrednicia de cleric și păstor al trupului eclezial.

Există, însă, și ceva mai rău. Nu au loc acțiunile convenite pentru dezmințirea celor publicate în revistele masonice despre unii clerici ortodocși care ar fi masoni. Ce alt lucru reușește, însă, această tăcere decât să confirme argumentele masonilor? Și iată că masoneria, pentru provocarea de impresii, menționează ierarhi ai Bisericii Ortodoxe ca fiind membrii ei, dar doar după moartea lor, când nu mai este posibil să mai primească de la cei calomniați răspunsul convenit.

Este, însă, posibil – și necesar – ca Bisericile, clericii care sunt prezentați de loji ca masoni să dezmință public și cu tărie publicațiile masonice și pentru reabilitarea memoriei așa-zisilor clerici masoni, dar și pentru liniștirea sufletelor credincioșilor și pentru accentuarea din nou a incompatibilității calității de mason cu aceea de credincios ortodox.

Vizavi de argumentul masoneriei că un cleric grec celebru a fost inițiat de curând în gradul al 18-lea și că au fost înrolați în rândurile masoneriei încă alți trei clerici, cu curaj am declarat că vom depune plângere ca să se dovedească dacă „în afară de sataniști, masonii sunt și calomniatori ai Bisericii Ortodoxe” și că vom aduce problema în discuția Sfântului Sinod al ierarhiei Greciei. Rezultatul a fost acela că masonii au răspuns că „au făcut o greșală” (când au publicat cele menționate mai sus – n.tr.)⁴¹!

Este, de asemenea, important faptul că Biserica Ortodoxă a luat de mult timp poziție împotriva masoneriei, subliniind rolul ei întunecat și caracterul ei anticreștin. Prima condamnare teoretică a masoneriei în cadrul Patriarhiei Ecumenice a avut loc aproape în același timp cu înființarea lojilor din „*Răsăritul nostru* (ortodox).” Mărturia unui document aghiorit menționează publicarea unei scrisori sinodale de condamnare a masoneriei în anul 1745⁴².

De asemenea, anatema (excomunicarea) patriarhală din anul 1793 (patriarhul Neofit al II-lea) îi includea și pe „*adeptii lui Voltaire, pe francmasoni, pe adeptii lui Rossos și ai lui Spinoza*”, adică pe promotorii Revoluției franceze. Elogiem de asemenea ierarhia cea venerabilă a Bisericii din Grecia pentru condamnarea oficială în mod repetat a masoneriei (1933, 1968, 1972, 1996, 2014), cât și pentru broșurile cu textele ei „*Către popor*” editate de-a lungul timpului (în 1984 și în 1996) pentru apărarea turmei de boala masonică.

De asemenea, ierarhi din trecut, precum fostul mitropolit Augustin al Florinei și Ambrozie de Elefteroupolis, au condamnat în mod repetat în cuvintele și în scrierile lor rătăcirea masonică, apărând turma ortodoxă de pericolul masonic. Exemplul lor îl urmează și astăzi mulți Înaltpreasfințiți mitropoliți de-ai noștri, care nu încetează ca prin declarații, articole în ziar și prin cărțile lor să lumineze turma și întreaga lume ortodoxă.

Dincolo, însă, de informarea continuă a turmei în parohiile noastre este nevoie să fie alcătuită tactica pastorală necesară pentru înfruntarea masoneriei, dar și pentru acei ortodocși care au fost atrași în rândul masoneriei. Nu trebuie să uităm cu rugăciunea este cea mai mare armă a noastră și în acest caz⁴³.

Este nevoie, însă, să se interzică și participarea celor dovediți ca fiind masoni activi la Sfintele Taine ale Bisericii, nu numai la Dumnezeiasca Împărtășanie, dar și ca nași la botezuri. De asemenea, o grijă permanentă a preoților parohi trebuie să fie informarea catehetică și sprijinirea acelor familii în care unul din membri aparține unei loji masonice, pentru abordarea lor creștină.

Însă mult mai energică trebuie să fie atitudinea ierarhiei care păstorește Biserica față de acei credincioși care cred că pot să rămână creștini ortodocși, în pofida înrolării lor în masonerie. Este

⁴¹ În legătură cu aceasta vezi ziarul *Orthodoxos Typos*, numărul 139 pe 2012, p. 7.

⁴² În legătură cu aceasta vezi Agapios Kollivas, *op. cit.*, p. 12.

⁴³ Vezi rugăciunea din Liturgia Sfântului Vasile cel Mare: „*pe cei rătăciți îi întoarce și îi unește cu Sfânta Ta Biserică Universală și Apostolică.*”

nevoie ca toți aceștia să fie informați și catehizați, dar mult mai mult aceia care își exprimă dorința de a părăsi masoneria și a se întoarce la Biserica Mamă.

Este nevoie ca și aceștia să fie catehizați, pentru că părăsirea trupului eclezial este rod al indiferenței față de adevărul ortodox. Cei ce nu au gustul experienței ortodoxe cad ușor victime propovăduitorilor tuturor erezilor și ai masoneriei. Întoarcerea în Biserică trebuie să se facă prin semnarea unei declarații de lepădare de masonerie, așa cum se întâmplă cu toți cei care se întorc de la erezii la Ortodoxie.

Cu atât mai mult cu cât masoneria nu este o erezie „creștină”, ci este o panerezie și o religie satanică, după semnarea scrisorii de lepădare de masonerie este nevoie neapărat să se facă din nou Mirungerea celui întors, dacă fusese inițiat în oricare dintre gradele masonice. Pe de altă parte, când se dovedește clar intrarea unui cleric ortodox în masonerie, caterisirea lui este un imperativ al tradiției noastre sinodale, „*pentru ca și ceilalți să aibă teamă.*”⁴⁴

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Iubiți frați în Hristos,

Revocarea decretelor în favoarea masoneriei și desființarea lojelor masonice este datoria fiecărui stat. De asemenea, este nevoie să fie desființată Fundația Masonică din Grecia, pentru că apare ca și fundație, în vreme ce din punct de vedere legal s-a abătut de la scopurile înființării sale. Masoneria nu este o „*religie cunoscută*” (vezi articolul 13, paragraful 2 din Constituția grecească), iar înființarea Fundației Masonice în Grecia este rodul minciunii și al înșelării statului, a justiției și a societății⁴⁵.

Cu părintești binecuvântări,
Mitropolitul
SERAFIM al Pireului

(traducere din neogreacă de pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu)

⁴⁴ I Timotei 5, 20.

⁴⁵ Completul de judecată al Judecătoriei din Atena, prin hotărârea sa nr. 2060 din 6 decembrie 1969 consideră că masoneria este „*o organizație secretă, necunoscută în conținutul ei, nu numai celor mulți, dar chiar și masonilor înșiși*”, de aceea a și condamnat masoneria. În anul 1984 și după scrierea multor articole de ziar și multe problematizări s-a votat de către ministrul de atunci al Justiției, domnul G. A. Mangakis, o lege prin care se interzice judecătorilor să fie și masoni. Ministrul a declarat (conform ziarului Elefterotipia din 29 februarie 1984) că „*participarea judecătorilor la o organizație care își impune caracterul secret constituie o problemă gravă de indisciplină*” (vezi Legea 1796 din 1968, articolul 40, alineatul 7), referindu-se în mod clar la masonerie.

Predica Înaltpreasfințitului Serafim al Pireului la Dumnezeiasca Liturghie de luni, 8 septembrie 2014, în Mangalia cu tema: „Panerezia ecumenismului interreligios sincretist”

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Iubiți frați în Hristos,

Noi, creștinii ortodocși, nu avem nimic mai de valoare în viața aceasta decât identitatea noastră, *a fi* al nostru, ontologia noastră, care nu este alta decât credința ortodoxă. Bucurați-vă și vă veseliți, pentru că Sfânta Treime Dumnezeu a revărsat harul Său din belșug peste noi și ne-a dăruit cea mai mare binecuvântare și cinste, ne-a încredințat cea mai mare asigurare, cel mai mare privilegiu și avantaj de a fi ortodocși, de a crede în mod ortodox și de a aparține unicei corăbii a mântuirii, care este Biserica Ortodoxă cea Una, Sfântă, Universală și Apostolică! De aceea suntem datori să îi aducem zi și noapte mulțumiri neîncetate lui Dumnezeu Cel slăvit în Treime pentru acest dar suprem al Lui față de noi, nevrednicii și netrebnicii robii Lui.

Biserica Ortodoxă, care este Biserica cea Una, Sfântă, Universală și Apostolică, este Biserica cea unică, irepetabilă și istorică, este curată, neprihănită și fără pată și se roagă pentru unitatea întregii lumi, vrând ca întreaga creație să ajungă (unită prin omul îndumnezeit – n.tr.) la Sfânta Treime.

Biserica Ortodoxă nu este, mai înainte de orice, o religie, ci este revelație. Ea nu este o erezie creștină. religia este o încercare antropocentrică de înduplecare a lui Dumnezeu sau a oricărui altor zeități pentru ca fiecare om să simtă siguranță și pace psihologică și pentru a da în final un sens morții.

Religia, de asemenea, este din punct de vedere al suferinței umane, satisfacerea dreptății dumnezeiești, a egoismului ofensat al lui Dumnezeu. Religia este fenomenul mișcării omului spre Dumnezeu. Omul Îl caută pe Dumnezeu. *„Biserica, însă, nu propune mișcarea omului spre Dumnezeu, ci a lui Dumnezeu spre om. Ea nu se clădește pe căutarea religioasă a omului, ci pe descoperirea de Sine lui Dumnezeu, Care îl invită pe om la o raportare cuvenită față de El. Din acest punct de vedere, creștinismul ortodox este revelație și nu religie. Însă, deja prin raportarea omului față de revelația lui Dumnezeu apare fenomenul religiei. Specific, însă, în acest caz este faptul că religia apare ca fenomen secund. Deja nu mai este mișcarea pentru găsirea lui Dumnezeu, ci strădania de trăire a descoperirii Lui.”*⁴⁶

Așadar, Ortodoxia, în primul rând și cu exactitate spus este revelație, nu este religie. Ortodoxia este revelația adevărului unic, personalizat, desăvârșit, mântuitor și dumnezeiesc în persoana divino-umană a Dumnezeului-Om întrupat, Domnul și Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Sfânta Treime Dumnezeu se descoperă prin Întruparea celei de-a doua Persoane a Sfintei Treimi, a Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu.

Sfântul Nicodim Aghioritul, clarificând sensul termenului „*religie*”, remarcă faptul că numele de *religie* și-a luat originea de la traci, care, pentru că aveau o un respect profund și multă superstiție față de demonii și de idoli lor, au dat prilejul altor greci (idolatrii) să numească religie cinstea acordată demonilor, cum mărturisește Sfântul Grigorie Teologul în cuvântul lui la Botezul Domnului, când spune: *„nu ale tracilor sunt aceste destrăbălări, ci ale celor care au făcut o religie din acest cuvânt.”*

Sfântul Grigorie Teologul definește *religia* astfel: *„religia este cinstea față de demoni, în vreme ce credința este cinstirea Treimii.”* Din aceste cuvinte, continuă Sfântul Nicodim Aghioritul, concluzionăm că nu vorbesc ad literam cei care folosesc numele de *religie* pentru preasfânta noastră evlavie și credință, pentru că acest nume a fost dat de greci (idolatrii) în primul rând pentru credința în demonii cei ticăloși și nu trebuie să se refere acest termen la Biserica lui Hristos. În fine, Cuviosul

⁴⁶ Ghe. Mantzaridis, *Sociologia creștinismului*, Editura P. Pournaras, Thesalonic, 1999, p. 165.

Nicodim recomandă și sfătuiește ca în locul numelui de *religie* să fie folosit cel de *credință* sau *evlavie* sau cel de *Ortodoxie* sau *cucernicie*⁴⁷.

Erezia creștină este contestarea sau degradarea în parte sau în întregime a adevărului și a iubirii adevăratului Dumnezeu Treimic. Ortodoxia nu este o organizație, nici o asociație, nici un partid politic, nici filosofie, ci este Trupul lui Hristos Cel Viu, este un organism divino-uman. Biserica Ortodoxă este Hristos cel mântuitor, este mama lui Hristos-Mântuitorul și prietenii lui Hristos-Izbăvitorul. Biserica Ortodoxă nu are nici o legătură cu religiile și cu ereziile. Ea e Împărăția cerurilor, e Paradisul pământesc și ceresc⁴⁸. În ultimă instanță, Ortodoxia este Împărăția, fapt pe care îl mărturisim toți ortodocșii prin fraza de început a Dumnezeieștii Liturghii, adică prin cuvintele: „*Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.*”⁴⁹

Așadar, pe baza celor de mai sus nu ar trebui să fie declassată Ortodoxia la nivelul de religie, pentru că atunci ea este târâtă fără voie, ceea ce nu ar trebui făcut, în amestecătura interminabilă a întâlnirilor și conferințelor interreligioase. Devreme ce Ortodoxia nu este religie, nu ar trebui să aibă nici un loc în harababura paneretică a adunăturii interreligioase.

Ecumenismul este o mișcare mondială a sionismului internațional, care are ca scop unic cucerirea politică și religioasă a întregii lumi! **Ecumenismul religios** este mișcarea de unire, în prima etapă, a ereziilor Occidentului cu Ortodoxia, fără a avea drept credință comună pe cea ortodoxă, ci rămânând între Ortodoxie și erezii diferențele dogmatice foarte mari, iar în a doua etapă este unirea tuturor religiilor într-o creație monstruoasă, o **panreligie**.

Scopul lui final, însă, este să nimicească, în acest cuptor, creștinismul și mai ales Ortodoxia, care deține Adevărul. Și urmărește în faza finală a acestui plan întunecat să înlocuiască cultul lui Dumnezeu cel Unul cu cultul lui satana!

Panreligia se exprimă prin trei litere „**MRA**”. Acest MRA este un cuvânt de origine egipteană veche și a început să fie folosit în secolul al XIII-lea î.Hr., în epoca faraonului Amenhotep, care a încercat să înlăture pe toți falșii zei egipteni și micile erezii existente atunci și să le contopească într-o religie unitară, cu un singur Dumnezeu⁵⁰.

Panerezia ecumenismului interreligios crede că toate religiile sunt la fel. Creștinismul nu este singura cale de mântuire. Mântuirea poate fi găsită și în musulmanism și în iudaism și în hinduism și în budism, chiar și în idolatrie. Toate religiile sunt diferite căi de mântuire. În acest fel se urmărește falsa unire a tuturor religiilor într-o singură panreligie. Tendința principală este aceea de a arăta că nu există diferențe dogmatice între religii, în esență ele sunt la fel.

Ideile panreligioase greșite de mai sus sunt îmbrățișate și de **mișcarea „Noua Eră a Vărsătorului”**, adică a antihristului, care promovează panreligia, conform căreia nu există un adevăr unic. Adepții „*Noii Ere*” spun: „*Crede orice vrei, însă să nu fi cu un sens unic, adică să nu crezi că numai tu ai adevărul și că numai credința ta proprie este adevărată. Toate religiile sunt căi la fel de bune și conduc la același scop, la același final. Religiile sunt forme, Dumnezeu este esența.*”

Acesta, însă, este pluralism dogmatic. Adepții New Age de fapt cred și propovăduiesc faptul că noi creștinii, devreme ce monopolizăm adevărul, suntem ființe mai puțin evolute. În fond, ei cred că se află la un nivel evolutiv superior, pentru că sunt oameni ai „*Noii Ere*”, în timp ce noi, creștinii, ne aflăm la un nivel inferior. Așadar nu suntem egali. Noi, ortodocșii, suntem considerați „*blocați în vechea epocă a lui Hristos*”, iar ca rezultat ne calomniază drept fanatici, intoleranți, rasiști și fundamentalști⁵¹.

În timp ce Sfinții slăviții Apostoli și Ucenici ai Domnului Iisus Hristos și toți sfinții noștri propovăduiesc că Hristos este singura cale de mântuire – „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*”⁵² – că

⁴⁷ Sfântul Nicodim Aghioritul, *Comentariu la cele șapte epistole sobornicești ale Apostolilor: Iacob, Petru, Ioan și Iuda*, Editura Stupul Ortodox, Thesalonic, 1986, pp. 72-75.

⁴⁸ Protopresbiter Gheorghe Florovsky, *Trupul lui Hristos Cel Viu: o interpretare ortodoxă a Bisericii*, traducere de I.K. Papadopoulos, ediția a II-a, Fundația Patriarhală de Studii Patristice, Thesalonic, 1981.

⁴⁹ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Rânduiala Dumnezeieștii Liturghii*, în P.G. 63, 907.

⁵⁰ Arhimandrit Haralambos Vasilopoulos, *Ecumenismul fără mască*, Editura Presa Ortodoxă, Atena, 1988, pp. 23-24, 94.

⁵¹ Monahul Arsenie Vliangoftis, *Ereziile contemporane, o amenințare reală*, Edit. Parakatathiki, Thesalonic, 2004, pp. 76, 87, 257-258.

⁵² Ioan 14, 6.

Hristos este unica Lumină a lumii, precum cântăm în Dumnezeiasca Liturghie: „*am văzut Lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc*”, că Hristos este revelația deplină a adevărului, e Adevărul Însuși, este Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, că nu există dincolo de Hristos un alt adevăr, acum în epoca de astăzi care este tendința care domnește?

Ce spune această nouă înșelăciune a diavolului? La întâlnirile interreligioase folosește aceeași minciună pe care a folosit-o diavolul cu protopărinții noștri Adam și Eva. El a tăgăduit atunci tot ce le-a spus Dumnezeu și le-a dat cuvântul lui, care nu este cuvânt de mântuire, ci de cădere și de distrugere. Atunci diavolul le-a spus: „*Nu ascultați ce vă spune Dumnezeu, căci Acesta nu vă spune adevărul. Nu veți păți nimic dacă veți mânca din fructul interzis.*” Acum, prin întâlnirile interreligioase ni se spune: „*Nu ascultați ce vă spune Biserica, cum că Hristos este unicul drum spre mântuire. Toate religiile mântuiesc, pentru că și ele cred în același Dumnezeu și învață aceleași principii și valori morale.*”

Dacă toți Sfinții slăviții Mucenici aveau comportamentul și modul de gândire al ecumeniștilor de astăzi, cu siguranță ar fi acceptat și alte religii și ar fi fost în același timp și creștini și de altă religie, devreme ce ambele ar fi diferite una de alta, însă moduri legitime și valabile de apropiere de mântuire. Creștinismul și eterodoxia, însă, sunt lucruri incompatibile. Dacă ar fi avut acest mod de gândire ecumenist, Sfinții slăviții Mucenici nu mai erau Mucenici ai lui Hristos, nu ar mai fi fost încununați de Hristos, nici nu i-am mai fi sărbătorit, nici nu i-am mai fi avut drept exemple de urmat.

Toți Sfinții Slăviții Mucenici și Neomartiri și-au dat sângele pentru credința noastră, pentru Sfânta Ortodoxie. Tot acest mod de gândire new-age-ist care urmărește să prezinte faptul că cică toate religiile, ereziile și credințele sunt la fel reprezintă o jignire adusă Evangheliei, dar și o blasfemie la adresa Sfinților slăviților Mucenici. Dacă toate religiile sunt la fel, de ce sfinții au mărturisit și și-au dat sângele? Nu pentru Sfânta Ortodoxie, pentru sfânta noastră credință au mărturisit? Și de ce nu au căutat scăpare în a cinsti oricare altă religie?

Așadar, se înțelege faptul că ecumenismul interreligios atacă dogma fundamentală a unicității în lume a revelației și mântuirii oamenilor prin Iisus Hristos în raport cu celelalte religii ale lumii⁵³, iar ca rezultat acest ecumenism constituie o reînviere a arianismului. În fond, ecumenismul interreligios este un neoarianism.

Prin urmare, părerea că **toate religiile au același Dumnezeu și sunt la fel** este nu numai greșită, ci și periculoasă, terifiantă, trădătoare, e o capcană de moarte. Religiile nu au același Dumnezeu. Sau, mai degrabă, toate religiile au dumnezei falși, devreme ce ele nu cred în singurul adevăratul Dumnezeu, în Dumnezeul-Treime cel revelat oamenilor, în Sfânta Treime, în Tatăl și în Fiul și în Sfântul Duh. Câteva principii generale religioase (pe care le au religiile lumii – n.tr.) nu neutralizează diferențele teologice și dogmatice uriașe (dintre religii și Ortodoxie – n.tr.). Care religie deține teologia Simbolului de Credință ortodox?

Care religie învață triadologia, hristologia, pnevmatologia, ecesiologia, Sfintele Taine, Învierea din morți și Înălțarea la cer? Care religie are drept Întemeietor și Fondator pe Dumnezeu-Omul Izbăvitorul și Mântuitorul lumii, Cel fără de păcat, pe Cel răstignit și înviat și Care va veni din nou, ca să judece pe cei vii și pe cei morți? Care religie are învățătura incomparabilă, unică și irepetabilă a creștinismului ortodox și tradiția lui liturgică?

Ecumenismul interreligios crede, de asemenea, că **toate religiile învață dreptatea și pacea**. Acest lucru, însă, nu este valabil. Pentru că islamul învață violența, războiul sfânt împotriva necredincioșilor care nu sunt musulmani, jihadul pentru superioritatea lui, iar religia iudaică are drept dogmă legea talionului („*ochi pentru ochi și dinte pentru dinte*”). Numai Biserica Ortodoxă învață iubirea, împăcarea, iertarea, dreptatea, pacea, smerenia. Aceasta o fac să se deosebească nu numai de aceste două religii menționate înainte, dar și de erezia papismului.

Papismul a alcătuit *sfintele inchiziții*, a ars cărți, a participat la torturi, a chinuit mulțimi de oameni, a avut rol de protagonist în războaie și a procedat la genociduri în Croația și în Serbia. Numai Biserica Ortodoxă creștină nu a folosit astfel de uneltiri.

⁵³ Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Mărturisirea de credință împotriva ecumenismului*, iulie 2009, p. 24.

Participarea la întâlnirile interreligioase provoacă poporul ortodox credincios, pentru că îl prezintă ca pe un vinovat, iar învățătura creștină ca pe un complice la faptele criminale care sunt făcute în numele islamului sau mai apoi ale altor centre de comandă, care au transformat și pe poporul lui Israel în victimele lor.

De ce să discute Ortodoxia cu ei și să publice anunțuri comune despre o falsă pace sau să participe la manifestări despre perspectivele islamului, când acesta este protagonist în fapte ilegale și uneltește distrugerea statelor creștine?

În paralel, ecumenismul interreligios propune **teoria despre coexistența pașnică a religiilor**. Teoria aceasta, însă, este greșită. Coexistența pașnică a religiilor înseamnă încetarea propovăduirii Evangheliei și desființarea creștinismului ca singura adevărată Biserică. Coexistența pașnică a religiilor înseamnă colaborarea Bisericii Ortodoxe creștine pentru evitarea dezacordurilor ideologice.

Coexistența pașnică a religiilor înseamnă coexistența armonioasă a adevărului cu eroarea, cu înșelăciunea și cu minciuna, a luminii cu întunericului, cu bezna și cu obscuritatea, a lui Hristos, care e Lumina cea adevărată, cu diavolul, care este protectorul întunericului. Însă o asemenea coexistență nu poate fi înțeleasă, ci este o propunere demonică.

Hristos a poruncit să fie propovăduită în lume Biserica Lui ca singura Biserică adevărată și desăvârșită. De asemenea, El a spus: „*Să nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.*”⁵⁴ Prin acest cuvânt desigur că Hristos nu se declară împotriva păcii și în favoarea războiului, ci se referă la faptul că Biserica Lui îi va împărți în două pe oameni, căci unii vor crede și alții nu vor crede, iar cei necredincioși vor lupta împotriva celor credincioși.

Propovăduirea Evangheliei aduce în mod indispensabil dezacord între religii, între revelația lui Dumnezeu pe de o parte și între toate minciunile, pe de alta. Sfântul Apostol Pavel spune: „*Dacă este cu puțință, pe cât ține de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.*”⁵⁵ De ce spune „*dacă este cu puțință*”? Pentru că există situații în care este imposibil să nu spui nimic. O astfel de situație este cea a predicării Evangheliei și a Bisericii Ortodoxe.

În astfel de cazuri este valabil ceea ce a spus Sfântul Grigorie Teologul, că este de preferat războiul păcii. Pentru că o astfel de pace ne desparte de Dumnezeu. Ceea ce trebuie menționat și preferat mai ales în epoca noastră nu este păstrarea păcii lumești, ci pocăința și întoarcerea universală a ereticilor și a eterodocșilor la Biserica Ortodoxă, lucru care va avea drept rezultat păstrarea păcii celei duhovnicești, adevărate și inspirate de Dumnezeu, care nu este alta decât Hristos însuși.

În plus, ecumenismul interreligios susține ideea că **islamul și iudaismul sunt religii monoteiste și inspirate**. Și această poziție este greșită, pentru că ele nici nu cred în singurul adevăratul Dumnezeu Treimic, nici nu au primit vreodată o revelație de la Acesta. Dimpotrivă, ele primesc o revelație de la altcineva, de la diavolul, așa cum se demonstrează din Koran, care ocărăște pe Dumnezeu-Cuvântul cel întrupat ca fiind o creatură, repetând erezia lui Arie, și de către Talmud și Kabala, care jignesc pe Mântuitorul Iisus Hristos și îl elogiază pe satana.

În fine, ecumenismul interreligios urmărește așa-numita **curățare a textelor noastre liturgice**, adică ștergerea oricărei așa-zise referiri jignitoare la alte religii (de exemplu: cântecele Prohodului din Vinerea Mare, anatemele, teoriile despre reabilitarea numelui lui Iuda și a poporului evreu). Însă scoaterea oricărui element din Sfânta Scriptură cea inspirată de Dumnezeu și din textele noastre sfinte liturgice, în numele unei convergențe interreligioase, este inacceptabilă și constituie o erezie.

Pozițiile ecumenismului interreligios au început să fie cultivate și învățate de **falsul sinod II Vatican** al comunității religioase eretice a Papismului (1962-1965)⁵⁶, să fie promovate și exprimate de papa Ioan Paul al II-lea, care a îndrăznit la primul sinod interreligios de la **Asissi** (1986) să convoace prima întâlnire panreligioasă, unde s-au rugat împreună aceluiși fals dumnezeu toți cei prezenți, eterodocși și de alte religii.

⁵⁴ Matei 10, 34.

⁵⁵ Romani 12, 18.

⁵⁶ Bula *Nostra Aetate*, Hotărârile Sinodului II Vatican, volumul 7, Editura Grafio Kalos Typos, Atena, pp. 43-44.

Lucrarea Vaticanului și a papei a continuat-o Consiliul Mondial al așa-numitelor „Biserici”⁵⁷. Din păcate, aceste teorii inacceptabile le-au mărturisit chiar și ortodocșii ecumeniști⁵⁸, care în mod cu totul anticanonic se roagă cu gloata de altă religie și cu cea eterodoxă, punând în practică hotărârile sioniste, masonice și papistașe.

Oare cum pot să participe la întâlniri interreligioase de tipul Asissi (2002, 2013) și cărui Dumnezeu se roagă ecumeniștii ortodocși împreună cu reprezentanți ai iudaismului și ai islamului, când nici unii, nici alții nu cred în Sfânta Treime, în Tatăl, în Fiul și în Sfântul Duh? Pentru că, pe de o parte clerul și poporul iudaismului, care L-a răstignit pe Hristos și de la care a fost retras harul și binecuvântarea lui Dumnezeu, prin groaznicul sionism internațional⁵⁹ a transformat credința în Dumnezeul Vechiului Testament și al profeților în luciferism extrem, prin Kabala cea demonică și prin nerușinatul Talmud, lucrări ale rabinilor demonizați ai iudaismului căzut (din har) și ale obsesiei lor în legătură cu stăpânirea și guvernarea mondială a celui așteptat, adică a falsului mesia (antihristul).

Iar pe de altă parte, religia islamului cea amăgitoare de popor, înaintemergătoare a antihristului, conform Sfântului Ioan Damaschin⁶⁰, care ademenește poporul cu falsul Dumnezeu Allah, cu falsul lui profet Mahomed și cu falsa lui carte Koranul, care învață jihadul, adică războiul sfânt împotriva necredincioșilor nemusulmani, în esență este o erezie secretă iudaică⁶¹, care refuză dumnezeirea lui Hristos, moartea Lui pe cruce, neagă Sfânta Cruce și Învierea lui Hristos și este supraviețuirea istorică a ereziei arianismului.

Este tragică și constatarea că, în zilele noastre, ecumenismul interreligios se află într-un galop nemaivăzut și nemaiîntâlnit. Fapte nemaiauzite, necuviincioase și groaznice sunt cele precum:

- a) oferirea unui Koran, în locul Sfintei Scripturi și a Evangheliei unor musulmani și caracterizarea Koranului drept „sfânt”;
- b) aprinderea luminii evreiești din sfeșnicul cu șapte brațe;
- c) anunțul despre construirea unei biserici interreligioase pentru creștini, musulmani și evrei la Berlin⁶².

Așadar, în fața panereziei ecumenismului sincretist interreligios propunem învățătura Bisericii noastre Ortodoxe, conform căreia singura cale de mântuire a oamenilor este credința în Sfânta Treime, în lucrarea și în învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, care continuă în Trupul Lui, în Biserica Ortodoxă cea Una, Sfântă, Universală (Catholică) și Apostolică.

Hristos este singura Lumină adevărată⁶³; nu există alte lumini care să ne lumineze, nici alte nume, care pot să ne mântuiască. „Întru nimeni altul nu este mântuirea, căci sub cer nu este dat între oameni nici un alt nume întru care noi trebuie să ne mântuim.”⁶⁴ Toate celelalte credințe, toate religiile care neagă și nu Îl mărturisesc pe Hristos „ca venit în trup”⁶⁵, sunt creații omenești și lucrări ale diavolului⁶⁶, nu conduc la adevărata cunoaștere de Dumnezeu și la renașterea prin botezul cel dumnezeiesc, ci îi înșeală pe oameni și îi conduc la pieire.

⁵⁷ G. Lemonopoulos, „Consiliul Ecumenic al Bisericilor și dialogul interreligios. Notă informativă cu referire specială la relațiile cu islamul”, în revista *Kathodon* 3 (septembrie-decembrie 1992), pp. 43-57.

⁵⁸ Protopresbiterul Theodoros Zisis, „Întâlnirile interreligioase: jignire a Evangheliei și insultă la adresa Sfinților Mucenici”, Editura Vriennios, Thesalonica, 2003, pp. 26-27, 35.

⁵⁹ *Enciclica noastră pastorală la Duminica Ortodoxiei 2013*; Arhimandrit Haralambos Vasilopoulos, *Ecumenismul fără mască*, Editura *Presa Ortodoxă*, Atena, 1988, pp. 43-45, 107-108; Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Declarație despre masonerie*, vezi pe pagina de internet <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

⁶⁰ Sfântul Ioan Damaschin, *Despre erezii*, 91, 1-2, în P.G. 94, 678-780 și în EPE (colecția *Părinți Greci ai Bisericii*) 2, Editura Grigorie Palamas, Thesalonica, 1991, pp. 306-321.

⁶¹ Protopresbiterul Theodoros Zisis, „Întâlnirile interreligioase: jignire a Evangheliei și insultă la adresa Sfinților Mucenici”, Editura Vriennios, Thesalonica, 2003, pp. 39-51.

⁶² Ziarele *Ta Nea* (Știrile) din 28 decembrie 2012, p. 36, *To Vima* din 22 octombrie 2012), adresele de internet:

a) http://aktines.blogspot.gr/2012/10/blog-post_1143.html

b) http://aktines.blogspot.gr/2012/12/blog-post_4276.html

c) http://aktines.blogspot.gr/2011/10/blog-post_5254.html.

⁶³ Ioan 8, 12.

⁶⁴ Faptele Apostolilor 4, 12.

⁶⁵ I Ioan 4, 2-3.

⁶⁶ Sfântul Cosma Etolianul, *Învățăături*, în lucrarea lui I. Menounos, *Cosma Etolianul. Învățăături (și biografie)*, Editura Tynos, Atena, *Învățătura A1*, 37, p. 142.

Creștinii ortodocși, crezând în Sfânta Treime, nu avem același Dumnezeu cu nici o altă religie: nici cu așa-numitele religii monoteiste, cu iudaismul și cu musulmanismul, care nu cred în Sfânta Treime, nici cu idolatria.

Toate cele de mai sus motivează pe deplin și cu claritate din ce cauză ar trebui omul să fie numai și numai creștin ortodox și să aparțină de Biserica Ortodoxă, în care are nădejdea mântuirii, căci, conform Sfântului Ciprian al Cartaginei, *în afara Bisericii Ortodoxe nu există mântuire.*

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Iubiți frați în Hristos,

Așadar, să ne rugăm astăzi ca Sfânta Treime Dumnezeu, pentru rugăciunile tuturor Sfinților slăviți Mucenici și Neomartiri și pentru rugăciunile dumneavoastră, Înaltpreasfințite Teodosie, să ne învrednicească să mărturisim *„în toată vremea și în tot ceasul”* pe Domnul nostru Iisus Hristos ca pe unicul și absolutul Mântuitor al lumii și al omenirii, în această epocă a ecumenismului interreligios paneretic pe care o trăim, îmboldiți de îndemnul Domnului nostru Iisus Hristos: *„Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu care este în ceruri”*⁶⁷ și să strigăm, împreună cu Cuviosul Iosif Vriennios, imnul Ortodoxiei: *„Nu ne vom lepăda de tine, iubită Ortodoxie, nu te vom tăgădui pe tine, credință moștenită de la Sfinții Părinți. În tine ne-am născut, în tine trăim și în tine vom muri. Și, dacă vremea ne-o va cere, de mii de ori vom muri pentru tine.”* Amin!

⁶⁷ Matei 10, 32.

Predica Înaltpreasfințitului Serafim al Pireului, cu ocazia vizitei din data de 9 septembrie 2014 la Școala Arhiepiscopiei Tomisului, cu tema: „Infiltrarea «Noii Ere» a antihristului în (sistemul de) învățământ”

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Stimate domnule Marcel Bouroș
Preacinstite domnule director Ioan Vlăducă,
Preacinstiți domni și doamne profesoare,
Iubiți frați în Hristos,
Dragi copii,

„Noua Eră”: apariția acestei mișcări și principiile ei fundamentale; problemele provocate de ea

„Noua Eră”, „New Age”, „Era Vărsătorului.” Este vorba despre terminologii care caracterizează epoca noastră. De multe ori, când vorbim despre „Noua Eră”, există impresia că aceasta este de fapt o organizație concretă, cu un conducător al ei, cu membrii și cu o învățătură clară. Acest lucru nu este adevărat. Este vorba de o mișcare, de o tendință, de un curent. Acest fenomen l-am putea caracteriza chiar și drept „modă”, care ca un *tsunami* a inundat societățile occidentale și amenință edificiul european al valorilor. Este un edificiu care se sprijină pe idealul antic grec și pe valorile și învățăturile creștinismului.

Principiile fundamentale ale „Noii Ere” sunt întru totul străine de creștinism în general și de credința ortodoxă în special. Avem de-a face cu o nouă cosmologie, o nouă antropologie, o nouă teologie și o nouă percepție a moralei.

Ca și teorie a apariției cosmosului, ea se bazează pe religii necreștine. Conform acestei teorii, omenirea trece printr-o continuă alternanță de epoci și nu urmează o traiectorie dreaptă.

Termenul modern „New Age” este preluat din astrologie. Astrologii susțin că soarele și grupul lui de planete „se rotesc în jurul unei soare central, care se află la milioane de mile distanță și că este nevoie de o perioadă de aproximativ 26.000 de ani ca să facă o rotație completă. Această orbită este numită ciclul zodiacal și este împărțit în 12 zodii.” Ca sistemul solar să treacă printr-o zodie are nevoie de mai mult de 2.100 de ani. Acest timp este considerat o „epocă cosmică” sau o „diviziune.”

Adeptii „Noii Ere” susțin că, în timpul epocii Imperiului roman, soarele a intrat în zodia peștilor și a început „Epoca peștilor.” A fost epoca în care a trăit Hristos, epoca creștinismului. De aceea și simbolul lui Hristos a fost pește.

„Epoca peștilor” este considerată de adeptii New Age drept epoca restricției și a îngustimii. În aceasta ei spun că au domnit poruncile, controlul din partea preoților, prigonirea oamenilor liber cugetători, a fost epoca războaielor, a colonialismului, a distrugerii naturii. Așadar, această epocă, potrivit new age-iștilor, se încheie și începe „Noua Eră”: „Era Vărsătorului”!

Unul dintre principiile fundamentale ale învățaturii „Noii Ere” e abordarea „holistică” a lumii. Adică faptul că toate creaturile constituie „scurgeri” și manifestări ale unei esențe divine impersonale, a unei „conștiințe suprauniversale.” Noi, oamenii, constituim părți ale acestei esențe divine, în vreme ce strădania fundamentală a creaturilor trebuie să se orienteze spre întoarcerea în oceanul acestei esențe „divine.” Rezultatul acestei învățături e teoria „karmei” și a reîncarnării, a succedării epocilor și a sosirii diferitelor „ființe luminate”, care să ne conducă în evoluția noastră.

În centrul acestei teorii se află **învățătura despre sosirea noului Mesia.** Fiecare epocă are un Mesia al ei. Epoca peștilor l-a avut ca Mesia pe Iisus Hristos. Epoca Vărsătorului? Aici lucrurile se complică, deoarece „Noua Eră” are o percepție diferită despre cine este Mesia față de cea pe care o are creștinismul.

Pentru „*Noua Eră*”, Iisus Hristos nu constituie Persoana unică și irepetabilă a Fiului lui Dumnezeu, Care S-a întrupat și a trăit într-un loc și timp concret, având ca scop mântuirea neamului omenesc și dăruirea posibilității îndumnezeirii omului. Aceasta este învățătura Bisericii despre Hristos.

Mesia „Noii Ere” sau „*Avatarul*”, cum se obișnuiește să se spună, este o persoană care „*întrupează*” o „*stare de hristos*”, așa-numita „*stare hristică*.” Mișcarea „*teosofiei*” subliniază de fiecare dată că timpurile se apropie și chemarea mulțimii devine tot mai puternică, vine un Avatar-Hristos. Venirea hristosului epocii Vărsătorului constituie, conform acestei mișcări, „*un eveniment spiritual*”, care va aduce „*mari schimbări sau reabilitări*” și va inaugura o „*nouă civilizație*.”

De multe ori Hristos este pus la același nivel cu: Socrate, Budha, Confucius, Krișna, dar și cu alții mai noi precum: Satya Sai Baba, Moun, Satiananta, dar și greci, precum Dionisis Dorizas, care credea că este hristosul „*Noii Ere*.” Toți aceștia, împreună cu Hristos, potrivit mișcării „*Noii Ere*”, sunt „*Mari Inițiatori*” ai omenirii. Adică sunt „*oameni luminați*”, care „*și-au jertfit*” absorbirea lor de către „*oceanul divin infinit*”, ca să rămână pe pământ și să îi călăuzească pe oameni.

Pe aceste principii fundamentale s-a sprijinit edificiul „*Noii Ere*”, așa cum s-a dezvoltat această mișcare în deceniul al nouălea al secolului trecut. Este o creație teoretică budistă, de origine orientală și „*teosofică*”, adaptată la modul de gândire al omului occidental. Astfel s-a dezvoltat un val de grupări guruiste, ocultiste și neognostice, care au umplut lumea occidentală, încercând să supună omul contemporan cel lipsit de experiență duhovnicească.

Invazia lor a fost impresionantă și victimele foarte multe, încât câteva guverne, dar și Uniunea Europeană, s-au tulburat, au studiat fenomenul și au luat măsuri. Astfel, astăzi avem expuneri care numesc în mod oficial aceste grupări drept „*culte distructive*” sau „*religii ale tineretului*”, pentru că majoritatea victimelor lor sunt tinere ca vârstă.

Situația este astăzi, însă, destul de diferită și foarte îngrijorătoare. „*Noua Eră*”, ca o umbrelă gigantică, acoperă o mulțime imensă de tendințe, de grupări, teorii, practici, religii. Este o rețea imensă, care se întinde de la „*terapiile alternative*” până la satanism. Situația poate fi descrisă ca un adevărat turn Babel contemporan. Confuzia este adesea atât de mare și tehnicile de denaturare a etosului creștin sunt atât de bine acoperite încât nu rar este fenomenul când chiar și oameni ai Bisericii sunt atrași pe cărări periculoase.

„*Noua Eră*”, tineretul și sistemul de învățământ

Două dintre manifestările actuale ale „*Noii Ere*” sunt **guruismul și ocultismul**. **Expresiile principale ale ocultismului sunt teosofia, spiritismul, magia, astrologia, șamanismul, kaballa, satanismul, meditația transcendentă, yoga și în general orice preocupare paranormală, care din păcate au ajuns și în jocurile pentru copii, în revistele și cărțile pentru copii, la televizor și la emisiunile de televiziune, pe internet și în muzică (Heavy metal, Black metal, Death metal), având ca rezultat familiarizarea copiilor cu răul, cu magia, cu ocultismul, cu demonologia, se cultivă frica și sentimentele negative ale copiilor, pentru că toate aceste mijloace conțin mesaje nepedagogice, formând o conștiință rasistă.**

Lucrarea „*Noii Ere*”, în special în sistemul de învățământ, o constituie deformarea și denaturarea modului de a fi din punct de vedere lingvistic, istoric și religios și denaturarea conștiinței de sine. Această strădanie deja e pusă în aplicare în Grecia, iar roadele ei sunt anularea sistemului de scriere politonic (cu mai multe accente) și impunerea celui monotonic, anularea săvârșirii rugăciunii de dimineață la școală și participarea la Liturgia de duminică, interzicerea prezenței preoților duhovnici în școli, îndepărtarea sfintelor icoane, a Crucii și a lui Hristos Cel răstignit din sălile de clasă, micșorarea materialului didactic despre Sfântul Mucenic și întocmai cu Apostolii Cosma Etolianul, mare învățător al neamului nostru (grec), dar și a materialului despre Sfinții Trei Ierarhi, ocrotitorii învățământului și ai culturii, învățarea teoriei evoluției lui Darwin, programul pilot de studii care se predă în 150 de școli din țara noastră, *Noul Liceu*, schimbarea caracterului catehetic și mărturisitor al orei de religie într-unul de știință a religiilor, înființarea secției de Studii Islamice în Facultățile de Teologie Ortodoxe ș.a.

Problematica homeopatiei

Referire specială vom face și la una dintre ramurile „*Noi Ere*”: **homeopatia**.

Când este vorba de subiecte sensibile, precum cele referitoare la sănătate, e posibil ca diavolul să provoace multe ispite oamenilor. Din acest motiv creștinii ortodocși ar trebui întotdeauna să cerceteze atent fiecare sistem care se prezintă drept „*medical*.” Prin această tactică ar putea să anuleze orice posibilitate ca sănătatea și viața lor, chiar și mântuirea sufletului lor, să fie pusă în pericol.

Aceste pericole sunt întotdeauna considerabile, mai ales în zilele noastre. Oamenii de azi sunt influențați puternic de materialism, prin supraaccentuarea valorii sănătății trupești. În acest context, sub controlul mișcării „*Noii Ere*” a fost adoptată o serie de sisteme terapeutice de proveniență spirituală, care aparțin unor tradiții din lumea întreagă și au fost definite ca „*medicină alternativă (complementară)*.” Cu siguranță, astfel de convingeri necreștine nu provin de la Dumnezeu cel adevărat, ci de la „*dumnezei străini*.”

Unele metode „*originale*” de terapie, care de asemenea se bazează pe convingeri și aplicări practice care nu sunt științifice, ci de natură spirituală (din nou necreștină) de asemenea au fost caracterizate ca fiind „*medicină alternativă/complementară*”, iar una dintre acestea este *homeopatia*, care a fost înființată de doctorul german Samuel Hanemann (1755-1843), însă de la început ea a fost respinsă de doctori; această atitudine se păstrează până astăzi în rândul multor specialiști în sănătate, datorită lipsei unei argumentații științifice convingătoare.

Cu toate acestea, în ultimele decenii *homeopatia* a înflorit, a fost recunoscută și chiar inclusă în sistemul național de sănătate al multor țări, împreună cu alte abordări ale „*medicinii complementare/alternative*.”

În lumea ortodoxă de curând au fost exprimate neliniști în legătură cu faptul că *homeopatia* recomandă un sistem de abordări și practici necreștine⁶⁸. După o cercetare atentă a opiniilor științifice și teologice care au legătură cu *homeopatia*, ne pronunțăm în mod negativ în legătură cu sistemul *homeopatiei* din următoarele motive:

1. Argumentele *homeopaților* care se referă la acțiunea „*medicamentelor*” homeopate constituie o neglijare gravă a legilor fundamentale ale științei, se contrazic pe ele însele și în general sunt absurde.
2. Nu este posibil a se oferi explicații științifice despre modul de acțiune al medicamentelor *homeopate*.
3. Principiile și practicile *homeopatiei* nu sunt de natură științifică, ci spirituală.
4. Principiile *homeopatiei* sunt păgâne și cu totul incompatibile cu credința ortodoxă și cu mântuirea în Hristos.
5. Practicile *homeopatiei* sunt magice (aparțin *magiei inspirate, simpatice*, așa cum este ea definită și cercetată de antropologia culturii).

Astfel, ne exprimăm convingerea neclintită că Biserica ar trebui să clasifice în mod oficial *homeopatia* printre practicile care au legătură cu păgânismul și cu magia și să își exercite datoria părintească de apărare a credincioșilor de implicațiile și practicile homeopate, care pun în pericol relația lor cu Singurul Adevăratul Dumnezeu și, prin urmare, își primejduiesc mântuirea lor.

Înaltpreasfințite Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului,
Prea Cucernici părinți,
Stimate domnule Marcel Bouroș
Preacinstite domnule director Ioan Vlăducă,
Preacinstiți domni și doamne profesoare,
Iubiți frați în Hristos,

⁶⁸ Asociația *Inițiativa Părinților din Grecia de Nord, Homeopatia – incompatibilă cu credința ortodoxă*, 1998; Iftime Alexandru și Oana, *Homeopatia, o abordare științifică și spirituală*, Editura Lucman, București, 2012; K. G. Karakatzanis, *Despre homeopatie*, în revista *Theodromia*, anul XIV, volumul 3, iulie-septembrie 2012, Thesalonic, pp. 381-400; Lucrările celei de-a XXV-a Conferințe panortodoxe, *Comisia Sinodală de luptă împotriva ereziilor*, A XXV-a Conferință Panortodoxă a Bisericilor Ortodoxe autocefale și a Sfințelor Mitropolii despre problema ereziilor și a altor religii, Volos, 4-6 noiembrie 2013.

Dragi copii,

Așa-zisa „*Noua Eră*” nu este deloc nouă. Este vechea minciună demonică potrivit căreia omul este din firea lui Dumnezeu. Este vechea dorință de domnie universală a puterilor întunecate, a „*puterilor oculte*.” „*Noua Eră*” nu constituie o căutare autentică și interioară a omului și a societăților. Ea e pusă la cale și impusă din afară.

În fața tuturor acestor planuri întunecate și periculoase, pentru impunerea unei „*Noi ordini a lucrurilor*” și a unei globalizări fără Hristos și împotriva lui Hristos, noi, creștinii ortodocși, trebuie să opunem Lumina și Adevărul lui Iisus Hristos. La promisiunea mincinoasă și luciferică a îndumnezeirii noi să contrapropunem îndumnezeirea cea adevărată după har, la care suntem chemați de Domnul nostru Iisus Hristos, la comuniunea de iubire cu El și la ascultare de preasfântă voia Lui.

Toate aceste schimbări cosmogonice care în mod sistematic și nu întâmplător au loc în jurul nostru trebuie să le vedem cu „*neliniștea cea bună*”, cum accentua Fericitul Avva Paisie Aghioritul. Și „*să nu dormim în opinci*” în momentul în care chiar și oamenii lumesci încep deja să se trezească și să conștientizeze realitatea globalizării.

Neliniștea cea bună trebuie să se exprime ca trezvie duhovnicească, ca intensificare a luptei duhovnicești, a rugăciunii și a pocăinței. Dar și ca intervenție, unde și când va fi nevoie. Astfel vom putea să îi ajutăm și pe acei oameni care din neștiință au fost prinși în cursa mării minciuni a „*Noii Ere*.”

Trebuie să găsim moduri de supraviețuire a omului și a civilizației. Cei care ne vom opune nimicirii identităților și a limbilor naționale, ne vom opune nu imperialismului american, ci suzeranității criminalității internaționale. Și să nu uităm că cei care pun la cale globalizări fără Hristos și împotriva lui Hristos, dar și a oamenilor, „*fac calcule fără sens*”, pentru că Domnul nostru Iisus Hristos este singurul și adevăratul Domn al istoriei și al lumii.

Cu părintești binecuvântări,
Mitropolitul
SERAFIM al Pireului

(traducere din neogreacă de pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu)